

ligvis være fuldt offentlige. Pressen og Offentligheden skulde have Underretning om Spørgsmaalene og Adgang til at overvære Forhandlingerne om dem, ligesom man skulde tage stenografisk Referat af disse Forhandlinger og lade dem indflette i Rigsdagstidenden. Jeg tror, noget saadant vilde være en meget god Form, og jeg tror, at man derigennem virkelig kunde begrænse Finanslovsforslagets første Behandling i ikke saa ringe Grad, og jeg tror ogsaa, at nogen Forargelse ude i Befolkningen derigennem vilde sætte sig; der er til Tider, har jeg set og hørt, en vis Grad af Forargelse blandt Folk, fordi Rigsdagsmedlemmerne ikke altid er tilstrækkelig talrigt til Stede under Forhandlingerne. Men naar ærede Medlemmer skal komme her til første Behandling af Finanslovsforslaget, er der jo den Ting at bemærke, at der kan være Medlemmer, som ikke er absolut interesserede i paa første Haand at faa at vide, hvorledes et Vigespor skal lægges paa en sekundær Station. Naar der er Tale om denne Sag, og naar der skal ændres noget paa det omhandlede Punkt, vil jeg henstille mit Forslag til Overvejelse paa rette Sted, for at man maaske derigennem kunde begrænse Tiden for denne Behandling.

Man er jo stadig inde paa Tanken om, hvilke Besparelser der kunde tænkes. Jeg kunde tænke mig, at Staten kunde skabe sig nogen Indtægt ved at tage Betaling for den Række Cirkulærer, som nu uddeles fra Ministerierne. Det er maaske ikke saa mange nu som tidligere, hvor de blev uddelt i Læssevis, og hvor ikke faa Personer, der fik dem, undrede sig over, at de fik dem gratis. Der kunde maaske tages Betaling for dem; for selv om det ikke blev store Summer, det drejede sig om, er Smuler dog i disse Tider ogsaa Brød.

Der har i dette Efteraar eller i Sommer været afholdt en international Antialkohol-kongres her i København, og dér drøftede man de forskellige Maader, paa hvilke man skulde komme Misbrug af Spiritus til Livs, og talte i det Øjemed baade om Beskatning, Restriktioner og rene Forbudsbestemmelser. Med Hensyn til Forbud tror jeg, at man river ned med den ene Haand, hvad man bygger op med den anden. Jeg tror, der altid vil være Folk, som, naar de staar overfor et rent Forbud, vil søge paa forskellig Vis at komme uden om Loven ved Hjemmebrænding, Smugleri og paa anden Maade; jeg tror i alt Fald ikke, at et absolut Forbud paa nogen Maade vil højne Moralen i et Folk. Jeg kan ganske vist godt se, at ved en Beskatning

som den, vi er inde paa, gør man Adgangen til Spiritus vanskeligere og kommer naturligvis ogsaa Drikkeriet noget til Livs; men man faar paa den anden Side derigennem Folk til at tage Surrogater, og jeg tror nu, at en gammeldags Rømtoddy eller en god dansk Snaps er bedre og sundere, naar man skal drikke noget, end Radium. Et saadant Forbud, som jeg talte om, irriterer og skaber i høj Grad Lovovertrædere. Der er ogsaa den Vanskelighed ved Forbudstanken, at vi ikke her er suveræne; vi har jo set, at andre Stater har forbudt Indførsel af Spiritus, men Samhandelen og Vareudvekslingen med andre Nationer har lagt Hindringer i Vejen for dette Forbud. Hvis der kan gøres noget for at komme Drikkeriet til Livs, er det imidlertid nødvendigt, at det gøres; thi det er en Kræftskade for vort Folk, det afstedkommer en Række Forbrydelser, fylder vore Fængsler. Der er imidlertid en Vej, ad hvilken det forekommer mig, at man i noget højere Grad end nu kan komme Drikkeriet til Livs, og hvor vi er ganske suveræne, nemlig gennem vor Straffelov. Det er jo meget ofte saaledes, at naar Folk begaar en Handling i Drukkenskab, regnes det som en undskyldende Grund; saa bliver Straffen ikke saa stærkt udmaalt, som Tilfældet ellers vilde være. I Straffelovens § 39 fastsættes saaledes en ringere Straf end den lovbestemte for „Personer, der, om de end ikke mangle al Bevidsthed, dog paa Grund af særegne Tilstande, som have Indflydelse paa Villiens Frihed, ikke kunne antages i Gjærningens Øjeblik at have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voxne og sjælssunde Personer“. Efter denne Paragraf er en Rus jo et Undskyldningsmiddel, berusede Personer jævntiltes omtrent med Epileptikere og Folk, der lider af en vis Grad af Sindssyge og den Slags Ting; de er altsaa ikke fuldt ud tilregnelige. Og i Straffelovens § 57 bestemmes der: „Ved Straffens Udmaaling indenfor de i Loven fastsatte Grændser skal fornemmeligtages Hensyn deels til . . . den større eller mindre Styrke og Fasthed i Gjærningsmandens Villie, Bevæggrundene til Handlingen“. Her burde det i alt Fald bestemmes, at Beruselse aldeles ikke kan komme i Betragtning som formildende Omstændighed; der er ikke megen Mening i, hvis f. Eks. en eller anden Bisse gaar hen og skamslaar en fredelig Borger, at det saa oven i Købet skal være en formildende Omstændighed — det skulde tværtimod være et Moment, der bevirkede en Skærpelse ved Straffens Udmaaling —, at han var fuld, da han begik den forbry-